

tot 2000 mark, gelijk de thans geldige, terug gebracht. Het ontwerp had dit bedrag op 2500 mark gesteld, waardoor honderdduizende personen aan de algemeene praktijk zouden zijn onttrokken en wellicht in ziekenfondsen zonder vrije artsenskeus zouden zijn geraakt, zoodat menige dokterspraktijk zou zijn vernietigd.

Alleen van socialistische zijde werd bezwaar gemaakt tegen het betrachten van billijkheid jegens de artsen.

DE BOEKHANDEL EN HET LEIPZIGER VERBAND. — Het Leipziger Verband heeft zich op een weg begeven, dien wij altijd als een dwaling hebben beschouwd, omdat op dien weg aan anderen het kwaad wordt gedaan, dat wij zelf niet willen lijden, den weg namelijk der verbruikscöoperatie. Het heeft een vereenigings-boekhandel opgericht, gelijk een aantal andere vakbonden doen, om door het verschaffen van geldelijk voordeel meer leden tot zich te trekken of vaster aan zich te verbinden. De boekhandel lijdt daardoor ondragelijke schade, en de Deutsche uitgevers-vereeniging heeft daarom het bindend besluit genomen, aan geen vereenigings-boekhandel het rabat toe te staan, dat de beroepsboekhandel geniet. Het stemt verdrietig, te ontwaren, dat het Leipziger Verband nu vijandig optreedt, en zelfs tracht, de uitgevers, die zich aan het bindend besluit houden, te doen boycotten door de artsen. Daarentegen noemt het de uitgevers, die misschien bereid zouden zijn in het troebele water te visschen, „loyale mannen”. De heer J. F. LEHMANN, uitgever van de *Münch. med. Wochenschr.*, zegt, dit niet te begrijpen van een vereeniging, die geen verachting genoeg kan betoonen voor artsen, die even „loyaal” handelen.

Reeds hebben de vereenigingen der tuinlieden, koks, onderwijzers, technici, veeartsen, advocaten, apothekers, werkmeesters, industrie-beambten, post-ambtenaren en vrouwelijke handelsbedienden haar eigen boekhandel. Dit is de eenige verontschuldiging voor het feit, dat de artsen zich ook op dit pad hebben begeven. Maar hun had het in de laatste plaats gepast, in hun dwaling te volharden.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

TEGENWEER.

In het *Tijdschrift*-nummer van 10 (December l.l.) komt een stuk voor van collega PINKHOF, dat is opgenomen niet onder, doch vóór de rubriek *Ingezonden* en waaraan dus, volgens het oordeel der redactie, een grootere betekenis toekomt dan aan de andere door verschillende collega's geuite meeningen omtrent de ontwerpen Raden- en Ziektewet. In dat stuk, waarvan ik overigens de strekking gaarne onderschrijf, staat een zin, die mij, daardoor te eerder, tot tegenweer noopt. Deze luidt:

„Toen het vorige ontwerp er nog was, werd dit recht (n.l. om niet onder „het juk der ziekenfondsen door te gaan) zelfs door ons toenmalig geneeskundig kamerlid ontkend. Die sprak van „staking” als de geneeskundigen
Tweede Helft, n°. 26, 1910.

„ergens geen zin zouden hebben zich onder de te stellen voorwaarden, de te „bepalen welstandsgrens bijv., aan het ziekenfonds te verbinden”.

Ik schreef aan den heer PINKHOF mij even te willen mededeelen, waar en wanneer ik dat gezegd heb en waar het te lezen is. Ik onderstelde toch, dat een ernstig man een dergelijken (geheel overbodigen) sneer niet zou toedienen, zonder eerst nog eens te hebben nagegaan, hoe de geïncrimineerde woorden luiden. Als antwoord ontving ik de mededeeling: „Toen het ont-„werp-VEEGENS (misschien nog dat van KUYPER) in den Geneeskundigen Kring „ter sprake kwam, is door u van staking gesproken in het door mij bedoelde „verband”, en dat de secretaris der afdeling mij nog wel aan de notulen zou kunnen helpen. „Dat zal een paar dagen duren. Dan zendt hij ze u”.

Daar na deze mededeeling reeds een week is verlopen en dus het zoeken niet tot het resultaat schijnt geleid te hebben, dat PINKHOF er van verwachtte, meen ik mijn verweer niet langer in de pen te mogen houden. Intusschen is bereikt, dat op de a.s. vergadering te Utrecht in de oogen van velen een odium op mij zal rusten; tegenspraak mijnerzijds toch kon vóór 22 December niet verschijnen.

„Toen het vorige ontwerp er nog was, werd dit recht zelfs door ons toenmalig geneeskundig kamerlid ontkend”. Daar het bedoelde kamerlid wel niemand anders kan zijn dan ondergeteekende, wensch ik daartegenover de verklaring te stellen, *dat ik zoodanige woorden nooit of te nimmer in mijn kwaliteit als lid van de Tweede Kamer heb gewit.*

Het vorig ontwerp (VEEGENS) „was er” van 20 September 1906 totdat het door het ministerie-HEEMSKERK werd teruggenomen. Volgens den heer PINKHOF zou ik dus in dien tijd de geïncrimineerde woorden in den Amsterdamschen Kring hebben gesproken. En . . . ik verhuisde reeds in Juli 1906, naar mijn tegenwoordige woonplaats!

De behandeling van het ontwerp-KUYPER in den Kring valt vóór mijn verkiezing tot lid van de Kamer. Ik zou dus het bedoelde gezegde gebezigd moeten hebben tusschen 12 Februari en 25 Maart 1906, toen het vóór-ontwerp-VEEGENS in de afdelingen der Maatschappij werd onderzocht. Ik zou dit dan gedaan hebben in den Kring en *als lid van den Kring*; maar dan stel ik de vraag:

Sedert wanneer zijn de notulen van den Kring beschikbaar om er voor openbare polemiek uit te putten?

Ik acht dit ongeoorloofd en berispelijk. Wat in besloten vergadering gezegd wordt, moet daar blijven. Zoo alleen kan een geheel vrije uiting van gedachten worden gewaarborgd.

En nu de woorden zelve. Zoo iets onzinnigs kan ik niet gezegd hebben, en als het geschied en genotuleerd is, niet dan als een lapsus linguae. Staking is een collectief zich onttrekken van werknemers aan een arbeidsovereenkomst, schending van een arbeidscontract. Geheel iets anders dus dan onderling overeenkomen een zoodanig contract („zich onder te stellen voorwaarden aan een ziekenfonds te verbinden”) niet aan te gaan. Wat niet is begonnen, kan niet worden gestaakt.

Tenslotte nog een kleine opmerking: het woord „staking” is van aanhangsteekens voorzien als van mij afkomstig; een paar regels verder komt het woord „onderkruipers” op dezelfde wijze voor. Dit kan den schijn wekken,

alsof dit ook op mijn rekening moet gesteld worden. Dr. PINKHOF schreef mij, dat dit op zijn debet moet komen. Ik stel er prijs op dit te vermelden. Overigens spreek ik niet van „onderkruipers”, doch van „werkwilligen”.

Ik meen collega PINKHOF te hebben leeren kennen als een man, dien men kan respecteeren. Als zoodanig rest hem niet anders dan in het *Tijdschrift* aan mijn adres een stukje in te zenden met den eenvoudigen en korten inhoud: *peccavi*.

Voorburg, 19 December 1910.

Dr. C. F. J. BLOOKER.

Geachte collega BLOOKER!

Tot mijn spijt kan ik slechts op één punt genoegdoening geven, nl. door de erkenning, dat het niet juist was, in het openbaar — zij het dan ook in eigen kring — te schrijven over wat in den Kring is gezegd.

De hoofdzaak ondergaat door deze erkenning echter geen wijziging. Collega DORNSEIFFEN deelt het volgende mede uit de notulen van 20 Maart 1906.

De heer BLOOKER „. . . . In de inleiding van het rapport staat op bldz. 3, dat de afdeling Alkmaar en O. voorstelt, dat in geval aan onze wenschen geen gevolg wordt gegeven, de Maatschappij een bindend besluit neme, waarbij aan haar leden worde verboden, aan de tenuitvoerlegging der wet mede te werken. Hij zou het ter sprake brengen van de mogelijkheid van „staking” willen afkeuren.

De heer PINKHOF „. . . . Niet gaarne zou hij aan dusdanige besluiten, die bij eventueele ongunstige voorstellen der regeering noodig konden worden, het odium van het woord staking willen gehecht zien. Er zou immers slechts sprake zijn van het niet aangaan van een onaannemelijke verbintenis”.

Het doet mij genoegen, dat Gij het toen gezegde zelf „onzinnig” vindt, en gaarne neem ik aan, dat het een „lapsus linguae” was, iets, wat ook gereedelijk den „lapsus memoriae” verklaart. En het meest verheugt het mij, dat omtrent de zaak zelve geen verschil van meening bij ons bestaat.

Met collegiale hoogachting

H. PINKHOF.

GENEESKUNDIGEN EN LEVENSVERZEKERINGSMAATSCHAPPIJEN.

Met zeer veel belangstelling nam ik kennis van de mededeelingen, die namens het hoofdbestuur zijn verzonden aan de directies der in ons land werkende levensverzekeringsmaatschappijen. Nu er dus bericht wordt gezonden aan alle in ons land werkende maatschappijen, heb ik op dat schrijven één aanmerking en deze is, dat er niet duidelijk in uitkomt, dat wij het geven van alle gevraagde nadere inlichtingen omtrent het begin, het verloop, enz. der geheele ziekte volstrekt behooren te weigeren en dat derhalve de daarop betrekking hebbende zinsneden mede uit de polis-voorwaarden behooren te vervallen.

Deze opmerking steunt op het feit, dat verscheidene buitenlandsche maatschappijen nog steeds die eischen stellen en bij niet voldoen daaraan het den nabestaanden uiterst lastig maken met de uitkeering.

Zoo weigert thans een nu nog niet te noemen maatschappij op grond daarvan uit te betalen, ofschoon de verzekerde al reeds $3\frac{1}{2}$ maand dood is.